

Sygn. akt II Cz 6/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2013 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia I. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I Co 1218/12,

w sprawie ze skargi I. K. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. – H. K. sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela S. W. przy udziale dłużnika A. W., sygn. akt KM 388/99

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek I. K. o zwolnienie od opłaty sądowej od skargi na czynności komornika. W zażaleniu wskazał, że w niniejszej sprawie przedmiotowa opłata wynosi 100 zł, a biorąc pod uwagę sytuację materialną i osobistą skarżącej, należy uznać, że powinna ona uiścić tę opłatę w całości. Skarżąca wskazała bowiem, że posiada stały dochód z tytułu świadczenia emerytalnego i wynagrodzenia za pracę w łącznej wysokości 1524 zł netto miesięcznie, a koszty związane z utrzymaniem mieszkania i koszty leczenia określiła na kwotę 650 zł miesięcznie. Uwzględniając powyższe, Sąd stanął na stanowisku, że może ona poczynić w swoich wydatkach oszczędności tak, by uiścić opłatę sądową od skargi.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wnosząc w istocie o jego zmianę i uwzględnienie wniosku, I. K. podniosła, że uiszczenie opłaty sądowej od skargi, przy uwzględnieniu jej dochodów w łącznej kwocie 1524 zł i odliczeniu kosztów utrzymania i leczenia w kwocie 650 zł, nadszarpnie jej budżet domowy.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu, gdyż nie podważyło ono w żaden sposób stanowiska Sądu Rejonowego i uzasadniającej je argumentacji, które Sąd Okręgowy w całości podziela. W ocenie Sądu, skarżąca nie wykazała, by jej stan majątkowy kwalifikował ją do grona osób ubogich, słabszych ekonomicznie, uprawnionych do skorzystania z instytucji uregulowanej w art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Należy mieć bowiem na uwadze, że regułą w postępowaniu cywilnym jest obowiązek ponoszenia kosztów sądowych przez strony, zaś instytucja zwolnienia od kosztów jest wyjątkiem od tej zasady, stanowiąc szczególną formę pomocy państwa dla osób ubogich, które z uwagi na trudną sytuację finansową nie mogą tych kosztów uiścić bez wywołania uszczerbku w koniecznych kosztach utrzymania, a niezbędna jest natychmiastowa ochrona prawna. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, osoba ubiegająca się o taką pomoc, winna w pierwszym rzędzie czynić oszczędności we własnych wydatkach i dopiero, gdy nie jest to możliwe, ubiegać się o pomoc państwa. Jak zaś wynika z akt sprawy, skarżąca osiąga stały dochód w postaci świadczenia emerytalnego i wynagrodzenia za pracę, który, w ocenie Sądu Okręgowego, umożliwia jej zgromadzenie środków niezbędnych na pokrycie kosztów związanych z zainicjowanym

postępowaniem, tym bardziej, że obecnie koszty te sprowadzają się jedynie do opłaty sądowej od skargi w kwocie 100 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, w oparciu o przepis art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji postanowienia.